

Súd: Krajský súd Košice
Spisová značka: 5Co/908/2014
Identifikačné číslo súdneho spisu: 7812209457
Dátum vydania rozhodnutia: 13. 10. 2015
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Andrej Šalata
ECLI: ECLI:SK:KSKE:2015:7812209457.4

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Košiciach v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Andreja Šalatu a sudcov JUDr. Slávky Zborovjanovej a JUDr. Jána Slobodníka vo veci žalobkyne POHOTOVOSŤ, s. r. o., Bratislava, Pribinova 25, IČO: 35 807 598, zastúpenej Fridrich Paľko, s. r. o., Bratislava, Grösslingova 4, IČO: 36 864 421, proti žalovanej Slovenská republika, za ktorú koná Ministerstvo spravodlivosti Slovenskej republiky, Bratislava, Župné nám. 13, IČO: 00 166 073, o náhradu majetkovej škody a nemajetkovej ujmy, o odvolaní žalobkyne proti rozsudku 4C/162/2012-205 zo 4.8.2014 Okresného súdu Rožňava

rozhodol:

P o t v r d z u j e rozsudok.

Žalobkyňa nemá právo na náhradu trov odvolacieho konania a žalovanej sa ich náhrada nepriznáva.

o d ô v o d n e n i e :

Súd prvého stupňa (ďalej len súd) rozsudkom žalobu žalobkyne zamietol, nepriznal žiadnej z účastníčok právo na náhradu trov konania a zamietol návrh žalobkyne na prerušenie konania.

V odôvodnení rozsudku uviedol, o. i., čoho sa žalobkyňa podanou žalobou domáhala a poznamenal, že uznesením 4C/162/2012-7 z 9.10.2012, právoplatným 11.10.2012, spojil na spoločné konanie veci 4C/162/2012, 4C/168/2012, 4C/170/2012, 4C/188/2012, 4C/190/2012, 4C/192/2012, 4C/194/2012, 4C/196/2012, 4C/208/2012, 4C/210/2012, 4C/215/2012, 4C/216/2012, 4C/217/2012, 4C/224/2012, 4C/225/2012, 4C/229/2012, 4C/231/2012, 4C/232/2012, 4C/238/2012, 4C/247/2012, 4C/253/2012, 4C/255/2012, 4C/267/2012, 4C/269/2012, 4C/272/2012, 4C/284/2012, 4C/287/2012, 4C/291/2012, 4C/295/2012, 4C/302/2012, 4C/307/2012, 4C/308/2012, 4C/318/2012, 4C/319/2012, 4C/323/2012, 4C/325/2012, 4C/334/2012, 4C/336/2012, 4C/337/2012, 4C/338/2012, 4C/340/2012, 4C/369/2012, 4C/377/2012, 4C/379/2012, 4C/381/2012, 4C/383/2012, 4C/388/2012, 4C/389/2012, 4C/391/2012, 4C/395/2012, 4C/396/2012, 4C/401/2012, 4C/414/2012, 4C/415/2012, 4C/418/2012, 4C/437/2012, 4C/441/2012, 4C/442/2012, 4C/443/2012, 4C/445/2012, 4C/460/2012, 4C/461/2012, 4C/464/2012, 4C/471/2012, 4C/473/2012, 4C/478/2012, 4C/490/2012, 4C/497/2012, 4C/503/2012, 4C/516/2012, 4C/523/2012, 4C/535/2012, 4C/537/2012, 4C/538/2012, ktoré sa v ďalšom konaní viedli pod 4C/162/2012. Ďalej uviedol, že žalobkyňa vo všetkých spojených veciach si uplatnila náhradu škody spolu 103 159,83 € a z titulu nemajetkovej ujmy náhradu spolu 36 839,87 € a zároveň si uplatnila náhradu trov konania, že k nesprávnemu úradnému postupu exekučného súdu malo dôjsť tým, že súd v exekučných konaniach 1. Zamietol žiadosť súdneho exekútora (ďalej len exekútor) o vydanie poverenia na vykonanie exekúcie (žaloby označené ISTINA RS), 2. Rozhodol o zamietnutí žiadosti exekútora o vydanie poverenia na vykonanie exekúcie po zákonnej 15 dňovej lehote (žaloby označené NZP), 3. Rozhodol o vydaní poverenia exekútora na vykonanie exekúcie po zákonnej 15 dňovej lehote (žaloby označené NP) a 4. Rozhodol o návrhu oprávneného na zmenu exekútora po 30 dňovej zákonnej lehote (žaloby označené ZE), že žalobkyňa v jednotlivých žalobách, ktoré boli spojené do spoločného konania 4C/162/2012 žiadala podľa § 120 O. s. p, aby nadriadený súd rozhodol pred prvotným prejednaním vecí o prikázaní vecí inému súdu, pretože sudcovia miestne a vecne príslušného Okresného súdu

(ďalej len OS) Rožňava sú vylúčení z prejednávania a rozhodovania vecí vzhľadom na ich pomer k veciam a k účastníkom konania, že z uvedených dôvodov navrhla zrušiť nariadené pojednávanie na 9.10.2013 s poukazom na skutočnosť, že vo veci podala ústavnú sťažnosť voči rozhodnutiu Krajského súdu (ďalej len KS) v Košiciach 2NcC/42/2012-15 z 22.10.2012 a navrhla ho zrušiť a vec vrátiť súdu na ďalšie konanie, že vzhľadom na podanú ústavnú sťažnosť navrhla konanie podľa § 109 ods.1 písm. b),ods.2 písm. e) O. s. p. prerušiť, že uznesením 4C/162/2012-141 zo 14.10.2013 v spojení s uznesením Krajského súdu (ďalej len KS) v Košiciach 11Co/608/2013-172 zo 7.5.2014, ktoré nadobudlo právoplatnosť 18.6.2014, zamietol návrh žalobkyne na prerušenie konania, že nariadil pojednávanie na 4.8.2014, že žalobkyňa navrhla zrušiť nariadené pojednávanie z dôvodu objektívneho porušenia zásady nestrannosti súdu a sudcu, že nesúhlasí s rozhodnutím KS v Košiciach 2NcC/42/2012-15 z 22.10.2012 a preto podal voči nemu ústavnú sťažnosť a navrhol konanie 4C/162/2012 prerušiť do právoplatného rozhodnutia Ústavného súdu Slovenskej republiky (ďalej len ÚS SR) o svojej sťažnosti, že „jednalo sa“ o úplne rovnaký návrh na zrušenie pojednávania a prerušenie konania, aký bol podaný ohľadom nariadeného pojednávania na 9.10.2013, že k návrhu pripojila fotokópiu sťažnosti adresovanú ÚS SR bez uvedenia dátumu jej napísania a bez prezenčnej pečiatky jej prijatia adresátom. Poukazujúc na uznesenie KS v Košiciach 2NcC/42/2012-15 z 22.10.2012, ktoré nadobudlo právoplatnosť 19.11.2012 a ktoré bolo doručené účastníckam konania 19.11.2012, z ktorého vyplynulo, že KS v Košiciach rozhodol, že sudca JUDr. Marián Tengely nie je vylúčený z prejednávania a rozhodovania vecí spojených na spoločné konanie pod 4C/162/2012, uvedeným uznesením bola vyriešená otázka námietok žalobkyne voči zaujatosti sudcov OS Rožňava, že účastníčky sa nariadeného pojednávania nezúčastnili, pričom žalobkyňa žiadala pojednávanie zrušiť z dôvodu námietky zaujatosti a zároveň opätovne žiadala konanie prerušiť z dôvodu podanej sťažnosti na ÚS, že žalovaná sa vo veci písomne ospravedlnila, navrhla rozhodnúť v jej neprítomnosti podľa svojho písomného vyjadrenia vo veci a navrhla žalobu zamietnuť a, že opätovne rozhodol o návrhu žalobkyne na prerušenie konania, ktorý podala podaním z 31.7.2014 z tých istých dôvodov. Citujúc znenie § 109 ods.1,2 O. s. p. konštatoval, že uvedené zákonné ust. rieši postup v konaní, ak nastane potreba prerušenia konania, že žalobkyňa svoj návrh odôvodňovala tým, že nesúhlasí s rozhodnutím KS v Košiciach 2NcC/42/2012-15 z 22.10.2012 a preto podala voči tomuto rozhodnutiu ústavnú sťažnosť, že poukazujúc vo veci na tu skutočnosť, že bol dodržaný postup podľa § 14-§ 16 O. s. p. a na podanú námietku zaujatosti žalobkyne nadriadený súd rozhodol tak, že nevyhlásil JUDr. Tengelyho z prejednávania a rozhodovania vecí a preto nie je dôvod na prerušenie konania, keďže samotný sudca sa necíti byť zaujatý a o námietke zaujatosti bolo rozhodnuté v súlade s O. s. p. Považoval za potrebné zdôrazniť, že o návrhu na prerušenie konania z tých istých dôvodov už bolo raz právoplatne rozhodnuté a preto ak žalobkyňa sa opätovne domáha prerušenia konania a nenastali nové skutočnosti, bolo potrebné opätovne návrh zamietnuť, preto vykonal pojednávanie a dokazovanie v neprítomnosti účastníčok v súlade s § 101 ods.2 O. s. p. (jeho znenie citoval), teda považoval neúčast' žalobkyne na nariadenom pojednávaní za neospravedlnenú a jej návrh na zrušenie nariadeného pojednávania za nedôvodný, nakoľko otázka námietky nestrannosti súdu a sudcov bola vyriešená cit. rozhodnutiami a preto konal aj v neprítomnosti žalobkyne. Uviedol, čoho sa žalobkyňa domáhala v žalobách označených NZP, z dôvodu rozhodnutia o zamietnutí žiadosti o udelenie poverenia po 15 dňovej lehote, v žalobách označených ISTINA RS, z dôvodu nesprávneho úradného postupu súdu, ak nevydal rozhodnutie v zák. stanovenej lehote, resp. v primeranom čase a bez zbytočných prietahov, v žalobách označených NP, z dôvodu, že exekučný súd rozhodol o udelení poverenia po uplynutí zák. stanovenej doby a v žalobách označených ZE z dôvodu, že súd v exekučných konaniach nerozhodol o návrhu na zmenu súdneho exekútora v zák. a, čo uviedla žalovaná k podanej žalobe v písomnom vyjadrení. V konaní vykonal dokazovanie aj oboznámení sa s listinnými dôkazmi a zistil nasledovné: K žalobám označeným ZE, kde bolo namietané, že o návrhu na zmenu exekútora súd nerozhodol v zák. stanovenom čase uviedol, čo vyplýva z pripojeného exekučného spisu 4Er/195/2005 (pripojeného k spisu 4C/255/2012), 6Er/121/2004 (pripojeného k 4C/325/2012), 6Er/3/2004 (pripojeného k 4C/232/2012) a 11Er/94/2006 (pripojený úradný záznam k 4C/302/2012). V žalobách označených ako ISTINA RS, kde súd zamietol návrh na vydanie poverenia napriek existencii exekučného titulu (ďalej len titul) uviedol, čo vyplýva z exekučného spisu 4Er/844/2010 (pripojeného k 10C/346/2012), 4Er/94/2010 (pripojeného k 10C/163/2012), 4Er/962/2010 (pripojeného k 10C/237/2012), 4Er/38/2011 (pripojeného k 4C/229/2012), 4Er/96/2010 (pripojeného k 4C/192/2012), 4Er/737/2011 (pripojeného k 4C/295/2012), 4Er/94/2011 (pripojeného k 4C/308/2012), 4Er/623/2011 (pripojeného k 4C/318/2012), 4Er/35/2011 (pripojeného k 4C/381/2012), 4Er/621/2011 (pripojeného k 4C/389/2012), 4Er/755/2009 (pripojeného k 4C/442/2012), 4Er/689/2009 (pripojeného k 4C/443/2012), 4Er/628/2011 (pripojeného k 4C/445/2012), 4Er/301/2010 (pripojeného k 4C/471/2012), 4Er/281/2011 (pripojeného k 4C/490/2012), 4Er/624/2011 (pripojeného k 4C/516/2012), 4Er/196/2011 (pripojeného k 4C/537/2012), 4Er/1040/2010

(pripojeného k 4C/538/2012), 4Er/846/2010 (pripojeného k 4C/196/2012), 4Er/647/2010 (pripojeného k 9C/160/2012) 4Er/756/2009 (pripojeného k 9C/211/2012), 4Er/721/2010 (pripojeného k 9C/217/2012) 4Er/755/2010 (pripojeného k 9C/230/2012), 4Er/1008/2010 (pripojeného k 9C/347/2012), 4Er/263/2010 (pripojeného k 9C/408/2012), 4Er/93/2010 (pripojeného v spojenej veci u 8C/129/2012) 4Er/107/2011 (pripojeného k 8C/157/2012), 4Er/1045/2010 (pripojeného k 8C/192/2012), 4Er/858/2010 (pripojeného k 8C/278/2012), 4Er/590/2011 (pripojeného k 5C/88/2012), 4Er/479/2010 (pripojeného k 12C/429/2012), 4Er/424/2010 (pripojeného k 12C/188/2012) a 4Er/866/2009 (pripojeného k 12C/178/2012). V žalobách označených ako NZP, kde bolo namietané, že súd o návrhu na vydanie poverenia rozhodol zamietnutím návrhu po zákonnej 15 dňovej lehote, zistil čo vyplýva z exekučného spisu 4Er/860/2010 (pripojeného k 10C/322/2012), 4Er/477/2010 (pripojeného k 10C/359/2012), 4Er/756/2010 (pripojeného k 10C/321/2012), 4Er/13/2010 (pripojeného k v spojenej veci 10C/374/2012), 4Er/719/2010 (pripojeného k 10C/440/2012), 4Er/96/2010 (pripojeného k 4C/190/2012), 4Er/846/2010 (pripojeného k 4C/196/2012), 4Er/859/2010 (pripojeného k 4C/215/2012), 4Er/840/2009 (pripojeného k 4C/217/2012), 4Er/38/2011 (pripojeného k 4C/229/2012), 4Er/619/2011 (pripojeného k 4C/231/2012), 4Er/109/2011 (pripojeného k 4C/238/2012), 4Er/823/2010 (pripojeného k 4C/272/2012), 4Er/131/2011 (pripojeného k 4C/307/2012), 4Er/151/2011 (pripojeného k 4C/336/2012), 4Er/1005/2010 (pripojeného k 4C/338/2012), 4Er/201/2011 (pripojeného k 4C/418/2012), 4Er/1040/2010 (pripojeného k 4C/538/2012), 4Er/689/2009 (pripojeného k 4C/443/2012), 4Er/789/2010 (pripojeného k 9C/363/2012), 4Er/241/2011 (pripojeného k 9C/367/2012), 4Er/965/2010 (pripojeného k 9C/539/2012), 4Er/149/2011 (pripojeného k 8C/288/2012), 4Er/729/2010 (pripojeného k 8C/311/2012), 4Er/757/2010 (pripojeného k 8C/344/2012), 4Er/264/2010 (pripojeného k 12C/518/2012), 4Er/925/2009 (pripojeného k 12C/499/2012), 4Er/1044/2010 (pripojeného k 12C/309/2012) a 4Er/478/2010 (pripojeného k 4C/269/2012). V žalobách označených ako NP, kde bolo namietané, že súd vydal poverenie pre exekútora po zákonnej 15 dňovej lehote, uviedol, čo vyplýva z exekučného spisu 4Er/20/2009 (pripojeného k 4C/210/), 4Er/703/2011 (pripojeného k 4C/247/2012), 4Er/15/2009 (pripojeného k 4C/287/2012), 4Er/161/2011 (pripojeného k 4C/291/2012), 4Er/399/2009 (pripojeného k 4C/284/2012), 4Er/697/2008 (pripojeného k 4C/253/2012) a 4Er/16/2009 (pripojeného k 4C/208/2012). Ďalej uviedol, čo zistil zo znaleckého posudku (ďalej len ZP) 1/2013 z 24.6.2013 vypracovaného doc. JUDr. PhDr. Miroslavom Slašťanom, PhD., znalcom v odbore právne vzťahy k cudzine a ZP 1/2014 zo 17.1.2014, vypracovaného Ekonomickou univerzitou v Bratislave - Znaleckým ústavom Bratislava z odboru ekonómia a manažment a, čo vyplýva z hromadných sťažností doručených OS Rožňava 4.3.2010 v exekučných veciach, kde vystupovala žalobkyňa ako oprávnená, ktoré sú datované 25.2.2010 a z odpovedí OS Rožňava. Na základe vykonaného dokazovania dospel k záveru, že žaloba žalobkyne (vo všetkých spojených veciach) nie je dôvodná a preto ju zamietol. Žalobkyňa sa domáhala náhrady škody a náhrady nemajetkovej ujmy v jednotlivých spojených veciach a to: a) z titulu nezákonného rozhodnutia, keď rozhodol o zamietnutí návrhu na vydanie poverenia na vykonanie exekúcie, čím založil prekážku veci rozhodnutej ohľadom titulu - rozsudku rozhodcovského súdu, b) z titulu nesprávneho úradného postupu, keď nerozhodol o žiadostiach na vydanie poverenia na vykonanie exekúcie v zákonnej lehote, rozhodol o zamietnutí návrhu na vydanie poverenia na vykonanie exekúcie a tiež po zákonnej lehote a rozhodol o zmene exekútora po zákonnej lehote. Žalobkyňa si uplatňovala nároky v súlade so zák.č.514/03 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov. Citujúc znenie § 3 ods.1, § 4 ods.1 písm. a), § 5, § 6, § 9, § 15 ods.1, § 16 ods.4, § 17 ods.1-4, § 19, § 27b ods.1 zák.č.514/03 Z. z., § 44 ods.1,2,3 a 8 zák.č.233/95 Z. z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti (ďalej len EP) v platnom znení do 31.5.2010 a od 1.6.2010 do 31.5.2011, § 41 ods.2 písm. c) a d) EP v platnom znení do 31.5.2011 a od 1.6.2011, § 238 ods.2 a § 240 ods.1,2 EP a § 45 zák.č.244/02 Z. z. o rozhodcovskom konaní konštatoval, že cit. zák. upravuje z hľadiska spôsobu, akým bola škoda spôsobená, 2 odlišné okruhy zodpovednosti za škodu. Prvý okruh predstavuje zodpovednosť za škodu spôsobenú protiprávnym (nezákonným) rozhodnutím (§ 5 a § 6). Druhý okruh predstavuje zodpovednosť za škodu spôsobenú nesprávnym úradným postupom (§ 9). Nezákonným rozhodnutím je rozhodnutie orgánu verejnej moci, ktoré je v rozpore s právnym poriadkom SR alebo jej záväzkami vyplývajúcimi z platnej medzinárodnej zmluvy, ktorou je viazaná a bolo z dôvodu nezákonnosti zrušené alebo zmenené príslušným orgánom. Otázka, či bolo vydané nezákonné rozhodnutie, sa bude vždy posudzovať so zreteľom na okolnosti konkrétneho prípadu. Náhrada škody z titulu nezákonného rozhodnutia môže byť uplatňovaná ak bola preukázaná: a) protiprávnosť rozhodnutia, b) právoplatnosť rozhodnutia, c) vyčerpanie všetkých opravných prostriedkov a d) zrušenie (čiastočné alebo úplné) nezákonného rozhodnutia. Protiprávnosť rozhodnutia, ktorým bola spôsobená škoda, nie je možné a ani účelné zisťovať v rámci konania o náhrade škody. Protiprávnosť rozhodnutia musí byť v čase prejednávania nároku o náhrade škody už konštatovaná príslušným orgánom, ktorý je podľa procesných predpisov oprávnený zrušiť protiprávne rozhodnutie

pre jeho protiprávnosť. Otázku protiprávnosti rozhodnutia nie je možné riešiť v konaní o náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím ani ako predbežnú otázku. Podmienkou priznania nároku je teda to, že nezákonné rozhodnutie príslušný orgán zmenil alebo zrušil. Tým sa zabezpečuje, aby otázku, či je v danom prípade právoplatné rozhodnutie nezákonné, zodpovedne zvážil orgán, ktorý má nezákonné rozhodnutie zrušiť, a to už pred začatím konania o náhradu škody. Podmienkou priznania odškodnenia podľa § 5 cit. zák. je, že rozhodnutie, ktorým mal byť porušený zák., nadobudlo právoplatnosť. Ide najmä o rozhodnutia, ktoré nadobudli právoplatnosť po tom, čo účastník konania podal proti prvostupňovému konaniu odvolanie. Zodpovednosť štátu je daná iba v prípade, ak poškodený využil všetky riadne opravné prostriedky na dosiahnutie nápravy, tzn., že poškodený podal proti nezákonnému rozhodnutiu odvolanie alebo iný opravný prostriedok. Nesprávnym úradným postupom je porušovanie povinností pri uskutočňovaní úkonov v konaní, najmä jeho nesprávne vykonanie alebo vykonanie bez splnenia zákonných podmienok. Nesprávnym úradným postupom je aj opomenutie urobiť úkon alebo vydať rozhodnutie v zák. stanovenej lehote. Aj nevydanie rozhodnutia je nesprávnym úradným postupom. Za nesprávny úradný postup je možné považovať i iné nekonanie príslušného orgánu, teda nevykonávanie úradného postupu. Zodpovednosť štátu za škodu spôsobenú orgánmi verejnej moci má charakter objektívnej zodpovednosti (bez ohľadu na zavinenie). Štát teda zodpovedá za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci tými, ktorí v jeho mene vykonávali verejnú moc bez ohľadu na to, či tieto osoby spôsobili škodu svojím zavinením alebo bez tohto zavinenia. Z hľadiska posúdenia zodpovednosti štátu za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci je teda rozhodujúce, či boli splnené objektívne predpoklady tejto zodpovednosti. Na to, aby štát zodpovedal za škodu spôsobenú orgánom vykonávajúcim verejnú moc, musia byť splnené podmienky zodpovednosti za škodu podľa cit. zák. Podmienkami vzniku tejto zodpovednosti sú: a) výkon verejnej moci príslušným orgánom verejnej moci, b) vznik škody alebo nemajetkovej ujmy poškodenému a c) príčinná súvislosť medzi a) a b). Základnou podmienkou zodpovednosti štátu je, aby škoda bola spôsobená pri výkone verejnej moci orgánom, ktorý vykonáva verejnú moc. Štát v tomto prípade nezodpovedá len za konanie vlastných štátnych orgánov, ale aj za konanie subjektov, na ktoré bol prenesený výkon verejnej moci. Druhým predpokladom zodpovednosti štátu za škodu je vznik škody alebo nemajetkovej ujmy uvedenej v § 17 cit. zák. Vznik škody musí preukázať poškodený. Medzi konaním, ktoré viedlo k vzniku škody a samotnou škodou musí byť daná priama príčinná súvislosť. Rozhodovanie o náhrade škody spôsobenej nesprávnym úradným postupom je závislé od posúdenia príčinnej súvislosti medzi týmto postupom a vzniknutou škodou ako jedným z rozhodujúcich predpokladov pre vznik škody. Ide teda o objasnenie príčin, ktoré viedli k určitému výsledku a o starostlivé zváženie všetkých príčinných súvislostí. Z hľadiska objektívnej zodpovednosti štátu ide teda o vzťah príčinnej súvislosti vtedy, ak škoda vznikla následkom škodovej udalosti, teda ak je doložené, že nebyť škodovej udalosti, nedošlo by ku škode. Nesprávny postup orgánu štátu musí byť teda vždy so vznikom škody vo vzťahu príčiny a následku. Nie je vylúčené, aby škoda, za ktorú zodpovedá štát, bola spôsobená aj nesprávnym úradným postupom vykonávaným v rámci rozhodovacej činnosti. Pre túto formu zodpovednosti je určujúce, že úkony úradného postupu samy osebe nevedú k vydaniu rozhodnutia a ak je rozhodnutie vydané, bezprostredne sa v jeho obsahu neodrazia. Z tohto hľadiska je nesprávnym úradným postupom súvisiacim s rozhodovacou činnosťou, napr. nevydanie alebo oneskorené vydanie rozhodnutia, ak malo byť v súlade s uvedenými pravidlami správne vydané v stanovenej lehote, príp. iná nečinnosť štátneho orgánu alebo iné vady v spôsobe vedenia konania. Zodpovednosť za škodu z nesprávneho úradného postupu orgánu štátu nezakladajú vady konania (napr. pri zhromažďovaní podkladov pre rozhodnutie, hodnotenie zistených skutočností a právne posúdenie), ak mali za následok nesprávne rozhodnutie. Štát zodpovedá za škodu spôsobenú poškodenému tým, že súd nekonal o návrhu, ktorým si poškodený uplatňoval svoju pohľadávku voči dlžníkovi, len ak poškodený preukáže aj to, že pohľadávku voči dlžníkovi skutočne mal a že neodôvodnené prietahy v súdnom konaní boli podstatnou a rozhodujúcou príčinou toho, že sa pohľadávka stala nedobytnou. Nedodržanie lehoty určenej v EP môže mať za následok vznik zodpovednosti za škodu spôsobenú rozhodnutím orgánu štátu alebo nesprávnym úradným postupom len vo vzťahu k takému zmenšeniu majetku účastníka exekučného konania, ktoré bolo priamo a nesprostredkovane spôsobené práve (iba) týmto postupom. Nesprávny úradný postup má značný význam i pri vzniku škody účastníkovi konania v príčinnej súvislosti s prietahmi v konaní. Predbežné prerokovanie nároku. Uplatnenie nároku na náhradu škody podľa zák.č.514/03 Z. z. prebieha vo 2 fázach. Prvou fázou je mimosúdne predbežné prerokovanie nároku s príslušným orgánom. Druhou fázou je uplatnenie nároku žalobou na súde. Tieto 2 fázy musia nasledovať po sebe, pretože podmienkou podania žaloby na súde je predchádzajúce mimosúdne prejednanie nároku. Tento zákonný postup vyplýva z § 16 zák., podľa ktorého nemožno nárok na náhradu škody uplatniť skôr, než uplynie 6 mesačná lehota plynúca práve od uplatnenia nároku poškodeného u príslušného orgánu (§ 4 a § 11); až neúspešné uplatnenie nároku u príslušného orgánu

je predpokladom pre uplatnenie nároku na súde. Predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody by malo prispieť k objasneniu skutkového stavu vo veci práva na náhradu škody a vytvoriť tak podmienky pre uzavretie mimosúdnej dohody o uspokojení nároku. Iba vtedy, ak by sa účastníci nedohodli, a to buď o nároku vôbec, alebo o výške uplatňovaného nároku na náhradu škody, malo by nasledovať súdne konanie. Predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody je zák. stanovená podmienka, preto musí byť splnená, aby tento nárok mohol byť vôbec prejednaný a rozhodnutý v občianskom súdnom konaní. Medzi účastníkmi nebolo sporné, že žiadosti o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody a nemajetkovej ujmy boli žalovanej doručené 23.4.2012 a žaloby vo všetkých spojených veciach boli na ňom podané 27.9.2012 - teda pred uplynutím 6 mesačnej lehoty. Žalovaná však do rozhodnutia súdu vo veci neuspokojila žalobkyňou uplatnené nároky a preto boli splnené podmienky na prejednanie nároku žalobkyne v tomto konaní. Škoda a nemajetková ujma. Žalobkyňa si vyčíslila škodu vo výške 125 € (v každej žalobe NZP a NP), resp. 175 € (v každej žalobe ZE) a vo výške istiny a prísl. (v každej žalobe ISTINA RS). Vznik škody zdôvodnila nutnosťou vykonávať administratívne úkony z dôvodu, že súd nerozhodol o jej návrhu v exekučnom konaní v zákonných lehotách. Doložila ZP 1/2014 na preukázanie výšky škody, z ktorého záverov vyplýva, že výška škody je 30,76 € pri žalobách NZP a NP a 31,68 € pri žalobách ZE. Už z uvedeného vyplýva, že ani ZP 1/2014 nepotvrzuje výšku škody tak, ako si ju uplatnila. Aj týmto bola spochybnená správnosť ňou uplatnenej náhrady škody. Pri nemajetkovej ujme si žalobkyňa uplatňovala 55 € za mesiac nečinnosti súdu pri žalobách NZP a NP, resp. 55,32 € pri žalobách ZE. U žalôb ISTINA RS si uplatnila 20 % z vymáhanej istiny s prísl. Nárok zdôvodnila tým, že nečinnosť súdu pri rozhodovaní o jej návrhoch trvala neúmernú dobu, pričom sa nerozhodlo v zákonnej lehote a boli porušené jej práva na prerokovanie vecí bez zbytočných prieťahov. Ani v jednej zo spojených vecí pritom neuviedla pravdivý údaj o dĺžke konania, nakoľko nepočítala lehotu od nápadu vecí na súd do rozhodnutia o vydaní poverenia, jeho zamietnutí alebo zmene exekútora, ale lehotu počítala od doby spísania návrhu u exekútora do podania vecí na súd, kde táto doba bola často dlhšia ako samotné súdne konanie. Navrhla doplniť dokazovanie oboznámením sa so ZP, ktorý zadala vypracovať ohľadom výšky škody a so ZP ohľadom nesprávneho postupu súdu vo veciach ISTINA RS. Nevyčkal na predloženie ZP, ktoré majú byť vyhotovené len v budúcnosti z dôvodu, že pri vykonanom dokazovaní nebol zistený nesprávny úradný postup, resp. nezákonné rozhodnutie a nebola preukázaná ani príčinná súvislosť medzi nesprávnym úradným postupom a vznikom tvrdenej škody a nemajetkovej ujmy. Premlčanie. Zák.č.514/03 Z. z. ustanovuje v § 19 kombinovanú premlčaciu dobu, rovnako ako O. z. pri premlčaní práva na náhradu škody (§ 106 O. z.). V ods.1 ide o subjektívnu premlčaciu dobu a v ods.2 o objektívnu premlčaciu dobu. Pokiaľ ide o subjektívnu premlčaciu dobu, je stanovená v dĺžke 3 rokov. Táto začína plynúť od momentu, kedy sa poškodený dozvedel o škode. Poškodený sa podľa § 19 ods.1 cit. zák. dozvie o škode vtedy, keď zistí skutkové okolnosti, z ktorých možno vyvodíť vznik škody a orientačne (približne) aj jej rozsah (tak, aby bolo možné určiť približne výšku škody v peniazoch). Nie je teda potrebné, aby poškodený poznal rozsah (výšku) škody presne (napr. na základe odborného posudku). Pre začiatok plynutia premlčacej doby nie je tiež potrebné, aby poškodený vedel, kto za škodu zodpovedá, resp., ktorý orgán štátu spôsobil škodu. Plynutie premlčacej doby podľa § 19 cit. zák. sa prerušuje od doby, kedy poškodený podal na príslušný orgán písomnú žiadosť o predbežné prerokovanie nároku podľa § 15 ods.1 cit. zák. a prerušenie trvá až do momentu skončenia prerokovania. Najdlhšie prerušenie plynutia premlčacej doby trvá 6 mesiacov. Táto lehota vychádza z § 16 ods.1 cit. zák., ktoré umožňuje poškodenému podať žalobu na náhradu škody na súd, ak orgán zodpovedný za škodu neuspokojí nárok poškodeného na náhradu škody. Žalovaná vzniesla námietku premlčania ohľadom nárokov žalobkyne, ktoré mali vzniknúť v lehote 3 rokov pred podaním žaloby. Konštatoval, že ani v jednej zo spojených vecí nie je možné prihliadať na námietku premlčania, nakoľko ak by nárok žalobkyne existoval, nebol by premlčaný. Žaloba vo veciach bola podaná 27.9.2012, pričom žalobkyňa požiadala o predbežné prerokovanie nárokov v apríli 2012, keď počas predbežného prerokovania premlčacia lehota neplynie. Ako bolo oboznamované v jednotlivých spojených veciach, tak v žalobách ZE boli podané návrhy na zmenu exekútora v r.2011, v žalobách ISTINA RS bolo rozhodnuté o návrhoch na vydanie poverenia jeho zamietnutím v r.2010, resp. 2011, o žalobách NZP bolo rozhodované v r.2010 až do r.2011 a o žalobách NP bolo rozhodované od 1.12.2008 do 17.8.2011 - poverenie vydané v lehote 15 dní a vo veci 4C/291/2012 bolo vydané poverenie 6.7.2011. Trojročná lehota pred podaním žaloby je 27.9.2009 a preto žiaden z nárokov nemohol byť premlčaný. Z § 238 ods.2 EP vyplývajú taxatívne vymedzené ust. EP, ktoré sa použijú aj na konania začaté pred 1.9.2005, avšak s výnimkou § 44 ods.7 EP. Tiež úprava uvedená v § 44 ods.8 EP platného od 1.12.2006 sa nevzťahuje na konania, ktoré sa začali pred 1.12.2006, ako to vyplýva z § 240 ods.1,2 EP. V žalobách označených ZE - nebolo rozhodnuté v 30 dňovej lehote o zmene exekútora od podania návrhu. Vo veciach 4C/255/2012, 4C/325/2012 a 4C/232/2012 začalo exekučné konanie pred 1.9.2005 a vzhľadom

na uvedené prechodné ust. neplatila 30 dňová lehota na rozhodnutie o návrhu na zmenu exekútora. Naviac súd po doručení návrhu na zmenu exekútora vo veciach konal, nakoľko vyzval pôvodného exekútora na vyúčtovanie trov a následne v oboch veciach vyhlásil exekúciu za neprípustnú a exekúciu zastavil a rozhodol aj o zamietnutí návrhu na zmenu exekútora. Vo veci 4C/302/2012 konanie začalo po 1.9.2005 a súd zamietol návrh na zmenu exekútora síce po 30 dňovej lehote, avšak pred rozhodnutím vyzval pôvodného exekútora na vyčíslenie trov exekúcie a po obdržaní vyúčtovania vydal uznesenie, ktorým vyhlásil exekúciu za neprípustnú, exekúciu zastavil a zamietol návrh na zmenu exekútora. Konštatoval, že v konaní nebol zistený nesprávny úradný postup exekučného súdu tak, ako má „na mysli“ § 9 ods.1,2 zák.č.514/03 Z. z. Nedodržanie zák. stanovenej lehoty na rozhodnutie o návrhu účastníka neznamena automaticky prieťahy v konaní (I.US16/2002). V žalobách označených ISTINA RS - 4C/516/12, 4C/445/12, 4C/389/12, 4C/318/12 a 4C/295/12 súd rozhodol o žiadosti exekútora na udelenie poverenia v lehote 15 dní od podania žiadosti na exekučný súd. V uvedených veciach teda nebola dôvodná námietka žalobkyne na nesprávny úradný postup - prieťahy v konaní. V ostatných veciach označených ISTINA RS rozhodol exekučný súd v lehote dlhšej ako 15 dní od podania návrhu, ale vo všetkých veciach zamietol návrh na udelenie poverenia z dôvodu, že titulom bol rozhodcovský rozsudok vydaný na základe spotrebiteľskej zmluvy, ktorá obsahovala neplatnú rozhodcovskú doložku (ďalej len doložka). Exekučný súd nebol v týchto veciach nečinný, ale v každej žiadal pripojenie dokladov od oprávneného alebo od rozhodcovského súdu a po ich obdržaní okamžite vo veci rozhodol. Ani v jednom prípade nebolo možné vec posúdiť z dôvodu nezákonného rozhodnutia, nakoľko žalobkyňa ani nevyužila možnosť podať opravný prostriedok voči uzneseniu, ktorým bol zamietnutý návrh na udelenie poverenia a žiadne z rozhodnutí, ktorým sa návrh na udelenie poverenia zamietol, nebolo zrušené. Nebol zistený ani nesprávny úradný postup v súlade s § 9 ods.1,2 zák.č.514/03 Z. z., naviac nebolo povinnosťou súdu rozhodnúť do 15 dní od podania návrhu na udelenie poverenia, nakoľko súd zistil rozpor titulu so zák., kedy sa žiadosť o udelenie poverenia zamietla a v tomto prípade nie je určená lehota na rozhodnutie o zamietnutí návrhu na vydanie poverenia podľa § 44 ods.2 EP v platnom znení do 31.5.2010, do 31.5.2011 a od 1.6.2011. Toto zákonné ust. sa v jednotlivých uvedených obdobiach dopĺňalo ohľadom exekučného titulu uvedeného v § 41 ods.2 písm. c) a d) EP pri vydaní poverenia, ale 15 dňová lehota sa nevzťahovala na rozhodovanie súdu v prípade nevydania poverenia, ak rozhoduje uznesením o zamietnutí návrhu. Preto aj žaloby označené ISTINA RS boli nedôvodné. Naviac tým, že súd zamietol žiadosť exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie, nedošlo k reálnej nevykonalosti istiny a prísl., o čom rozhodol rozhodcovský súd. Pokiaľ aj nedošlo k zrušeniu rozhodcovských rozsudkov, ktoré boli titulmi, nakoľko súd postupoval podľa § 45 zák.č.244/02 Z. z., žalobkyňa mala právo iniciovať konanie pred všeobecným súdom ohľadom svojej pohľadávky. Zdôraznil, že rozhodnutia rozhodcovských súdov, ktoré boli vydané na základe neplatnej doložky, nemohli založiť prekážku res iudicata z dôvodu, že rozhodcovský súd nemal právomoc na rozhodovanie o uplatnenom nároku. V žalobách označených NZP - 4C/231/2012 bol zamietnutý návrh na vydanie poverenia v 15 dňovej lehote. Vo všetkých ostatných veciach NZP bol zamietnutý návrh na vydanie poverenia po 15 dňovej lehote, avšak súd vykonával nevyhnutné úkony za účelom zabezpečenia listinných dôkazov na posúdenie titulu, pričom tak, ako bolo uvedené pri žalobách ISTINA RS, 15 dňová lehota sa nevzťahovala na rozhodovanie súdu v prípade nevydania poverenia, ak bolo vydávané uznesenie o zamietnutí návrhu na vydanie poverenia. Poukázal na § 45 zák.č.244/02 Z. z., kde exekučný súd nie je len oprávnený, ale aj povinný v ktoromkoľvek štádiu exekučného konania skúmať zákonnosť titulu (vyplýva to aj z rozhodnutí ÚS SR IV.US60/2011, I.US278/2014, IV.US55/2011 a Najvyššieho súdu SR 5Cdo/439/2012, 6Cdo/290/2012, 6Cdo/143/2011). Posudzovanie zákonnosti rozhodcovských rozsudkov v exekučnom konaní nie je možné hodnotiť ako nesprávny úradný postup. V žalobách označených NP - 4C/210/12, 4C/247/12, 4C/287/12, 4C/284/12, 4C/253/12 a 4C/208/12 súd vydal poverenie pre exekútora v lehote 15 dní a teda v uvedených veciach žaloba bola nedôvodná. Vo veci 4C/291/12 udelil poverenie na vykonanie exekúcie pre exekútora po 15 dňovej lehote, ale vo veci konal a hneď po doručení žiadosti o udelenie poverenia žiadal od rozhodcovského súdu doručenie rozhodcovského spisu, kde posúdil nárok a rozhodol. Žiadosť o udelenie poverenia bola podaná 1.3.2011. Podľa § 44 ods.2 EP v znení od 1.6.2010 15 dňová lehota neplatila pri titule - rozhodcovskom rozsudku. Preto nedodržanie 15 dňovej lehoty na vydanie poverenia nepovažoval za nesprávny úradný postup odkazujúc na uvedené zdôvodnenie, nakoľko neboli preukázané náležitosti v súlade s § 9 ods.2 zák.č.514/03 Z. z., pretože neboli konštatované prieťahy v konaní oprávnenými osobami (nedôvodná sťažnosť konštatovaná predsedom súdu). Súd môže ex offo preskúmať nekalú povahu doložky v prípade právoplatného rozhodcovského rozsudku a môže vyvodiť všetky dôsledky podľa právneho poriadku v tom smere, aby spotrebiteľ nebol uvedenou doložkou viazaný. Ak súd zistí, že nedošlo k uzavretiu rozhodcovskej zmluvy, nemohol spor prejednať rozhodcovský súd a nemohol vydať ani rozhodcovský

rozsudok. Exekučný súd je povinný preskúmať titul, ako aj platnosť rozhodcovskej zmluvy a v prípade zisteného nedostatku musí konštatovať rozpor rozsudku so zák., čo sa premietne buď v zamietnutí žiadosti na udelenie poverenia, resp. v zastavení exekúcie. Z uvedených dôvodov konštatoval, že žalobkyňa nepreukázala v jednotlivých spojených veciach nesprávny úradný postup exekučného súdu, resp. existenciu nezákonného rozhodnutia, nepreukázala ani výšku škody a nemajetkovej ujmy (uvádza len svoje tvrdenia) a v žiadnom prípade nebola preukázaná príčinná súvislosť medzi nesprávnym úradným postupom exekučného súdu a vznikom akejkoľvek škody alebo nemajetkovej ujmy. Preto bolo potrebné žalobu v celom rozsahu zamietnuť. Zdôraznil skutočnosť, že žalobkyňa bola v konaní nečinná, nakoľko okrem podanej žaloby a námietok zaujatosti voči všetkým sudcom OS Rožňava nereagovala na vyjadrenie žalovanej k podanej žalobe a bez riadneho ospravedlnenia sa nezúčastnila nariadeného pojednávania. Vo veci, v súlade s § 101 ods.2 O. s. p., pokračoval v konaní a pri oboznamovaní sa s listinnými dôkazmi, ktoré sú cit. v rozsudku, sa oboznámil jednak s listinami, ktoré predložila samotná žalobkyňa a ďalej sa oboznámil s exekučnými spismi OS Rožňava, v ktorých bol namietaný postup súdu, pričom žalobkyňa bola účastníčkou týchto exekučných konaní ako oprávnená a teda v každej exekučnej veci podávala návrh na začatie exekučného konania, exekútorovi predkladala titul, ktorým bol rozhodcovský rozsudok a obdržala všetky rozhodnutia exekučného súdu. Teda sa oboznámil len s listinnými dôkazmi, ktoré všetky boli žalobkyni známe, čím jej neodňal možnosť sa vyjadriť k oboznamovaným listinným dôkazom. Boli splnené všetky podmienky na konanie a práve žalobkyňa svojím postojom si sama zmarila možnosť zúčastniť sa na nariadenom pojednávaní, kde vo veci rozhodol. Výrok o trovách konania oprel o § 142 ods.1 O. s. p. a neúspešnej žalobkyni nevzniklo právo na náhradu trov tohto konania a úspešná žalovaná si trovy konania nevyčísliła a neuplatnila.

Proti rozhodnutiu podala žalobkyňa v celosti v zákonnej lehote toto odvolanie z dôvodu, že: a) v konaní došlo k vadám uvedeným v § 221 ods.1 O. s. p. - účastníkovi konania sa postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom [§ 205 ods.2 písm. a) O. s. p. v spojení s § 221 ods.1 písm. f) O. s. p.]; b) v konaní došlo k vadám uvedeným v § 221 ods.1 O. s. p. - rozhodoval vylúčený sudca (§ 205 ods.2 písm. a) O. s. p. v spojení s § 221 ods.1 písm. g) O. s. p.]; c) v konaní došlo k vadám uvedeným v § 221 ods.1 O. s. p. - súd nesprávne vec právne posúdil tým, že nepoužil správne ust. právneho predpisu a nedostatočne zistil skutkový stav [§ 205 ods.2 písm. a) O. s. p. v spojení s § 221 ods.1 písm. h) O. s. p.]; d) súd neúplne zistil skutkový stav veci, pretože nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností; e) súd dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam; f) doteraz zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú tu ďalšie skutočnosti alebo iné dôkazy, ktoré doteraz neboli uplatnené (§ 205a), g) rozhodnutie súdu vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. K dôvodom odvolania bližšie uviedla: 1) Z odôvodnenia napadnutého rozhodnutia vyplýva, že súd prejednal vec v neprítomnosti žalovanej a jej zástupcu postupujúc podľa § 101 ods.2 O. s. p. preto, že sa ona (žalobkyňa) bez ospravedlnenia na pojednávanie nedostavila. 2) Citovala znenie § 101 ods.2 O. s. p. Z cit. ust. je zrejme, že možnosť súdu konať v neprítomnosti účastníka je obmedzená splnením formálnej podmienky spočívajúcej v podaní žiadosti o odročenie pojednávania z dôležitého dôvodu. 3) Riadne a včas požiadala o zrušenie pojednávania, uviedla dôležité dôvody a predložila súdu listiny spájané s označenými dôvodmi. Súd preto nemohol postupovať podľa § 101 ods.2 O. s. p. a vec prejednať v jej neprítomnosti. Ak tak spravil, odňal tým jej právo na konanie pred súdom. 4) Citovala znenie § 15 ods.1 O. s. p. 5) Uskutočnila podanie (obsiahnuté v texte žaloby), ktorým upovedomila súd o skutočnostiach nasvedčujúcich tomu, že sudcu, ktorému bola vec pridelená systémom súdneho manažmentu na prejednanie a rozhodnutie, je potrebné z konania vylúčiť. Okolnosť, že KS nevzhliadol v označených skutočnostiach dôvod na vylúčenie sudcu, nič nemení na to, že v jej očiach a objektívne v očiach verejnosti nemožno tohto sudcu považovať za nestranného. Je tomu tak aj preto (okrem dôvodov označených v žalobe), že rozhodnutie KS je v rozpore s ustálenou rozhodovacou praxou iných KS v skutkovo a právne totožných veciach. Upozornila, že jej právny názor vyslovil KS v Trnave, napr. v rozhodnutí 11NcC/46/20 12-24 zo 17.10.2012 v právne a skutkovo zhodnej veci, pričom vylúčil všetkých sudcov OS Dunajská Streda „s“ rozhodovania a vec sťažovateľa prikázal na prejednanie a rozhodnutie OS Galanta. Nešlo o jedno rozhodnutie, ale obdobne rozhodol v ďalších 50 veciach a taktiež v mnohých ďalších veciach rovnako rozhodli o skutkovo a právne rovnakých veciach sťažovateľa KS v Nitre a KS v Prešove (citovala, čo k tomu v odôvodnení rozhodnutia uviedli). Je tiež v rozpore s judikatúrou ÚS SR a Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej len ESĽP) v oblasti zachovávanía práva na nestranný súd. Rozhodovanie veci zákonným sudcom (aj súdom) je tak základným predpokladom na naplnenie podmienok spravodlivého procesu (IV.ÚS345/09). Základné právo na prejednanie a rozhodnutie veci nestranným súdom podľa čl.36 ods.1 Listiny (a čl.46 ods.1 Ústavy SR) je v občianskom súdnom konaní zabezpečené vylúčením sudcu z jej ďalšieho prejednávania a rozhodnutia pre jeho zaujatosť (§ 12-16 O. s. p.). (I.ÚS27/98). Osobitne je nutné uviesť, že nedostatok nestrannosti sudcu je súčasťou pojmu

zákonný sudca podľa čl.48 ods.1 vety prvej Ústavy SR (III.ÚS16/2000). Pre rozhodnutie, či súd možno považovať za nezávislý, musia byť do úvahy inter alia vzaté spôsoby ustanovovania jeho členov a dĺžka ich mandátu, existencia garancií proti nátlaku zvonku a to, či tu je alebo nie je zdanie nezávislosti. Koncepcia nezávislosti a objektívnej nestrannosti spolu úzko súvisia (napr. rozsudok ECtHR Findlay v. Spojené kráľovstvo z 25.2.1997, ods.73). Dôkaz: Náhodne vybrané rozhodnutia KS v skutkovo a právne zhodných veciach. 6) Za takýchto okolností a s vedomím, že: názor KS vo veci nestrannosti pre rozpor z rozhodovacou praxou iných KS, ÚS SR a ESLP v Štrasburgu, neobstojí; podala ústavnú sťažnosť pre porušovanie svojho práva na nestranný súd, ktorej výsledkom bude zrušenie rozhodnutia KS; nebolo a nie je prípustné, aby konanie pokračovalo ústnym „pojednávani“, v ktorom vykonával úkony a rozhodoval vylúčený sudca. V konaní bolo možné uskutočniť len také úkony, ktoré nepripúšťajú odklad. Ústne pojednávanie vo veci odklad pripúšťalo a nebolo neodkladným úkonom za danej procesnej situácie. 7) Konečné (meritórne) rozhodnutie vo veci súdom (vylúčeným sudcom) neprichádzalo v čase jeho vydania do úvahy aj preto, že súd v rovnakom rozhodnutí rozhodol aj o zamietnutí jej návrhu na prerušenie konania podľa § 109 ods.2 písm. c) O. s. p., proti ktorému legálne pripustil odvolanie. Podáva proti rozhodnutiu o zamietnutí návrhu na prerušenie konania odvolanie, pričom v čase podania odvolania o zamietnutí žaloby nebolo právoplatne rozhodnuté o zamietnutí návrhu na prerušenie konania. Dôsledok správania súdu, kedy predbehol vydaním meritórneho rozhodnutia účinky právoplatného rozhodnutia o prerušení konania z dôvodu rozhodovania o otázke nestrannosti sudcu, zakladajú porušenie jej práva na súdnu ochranu, osobitne mária jej možnosť konať pred súdom. Meritórne rozhodnutie súdu je prinajmenšom predčasné! 8) Súd sa nedostatočne oboznámil s podmienkami, za ktorých je možné viesť konanie, keď ignoroval jej žiadosť o zrušenie (odročenie) nariadeného pojednávania z dôležitého dôvodu. Súd vychádzajúc z mylného skutkového stavu bez oboznámenia sa s obsahom predloženej ústavnej sťažnosti nesprávne aplikoval § 101 ods.2 O. s. p. a viedol pojednávanie, na ktorom za jej neprítomnosti meritórne rozhodol. V žiadosti sa pritom zdôrazňovalo, že trvá na osobnej účasti zástupcu na pojednávaní, avšak na takom, ktoré bude vedené nestranným sudcom na nestrannom súde. 9) Nemala možnosť vyjadriť sa k tvrdeniam žalovanej, z ktorých súd pri svojom rozhodovaní vychádzal a zachytil ich aj v odôvodnení svojho rozhodnutia. Nemala možnosť vyjadriť sa ani k dôkazom, ktoré súd vykonal a založil na nich svoje rozhodnutie. Za takejto procesnej situácie došlo k degradácii zásady kontradiktórnosti, k porušeniu jej práva na súdnu ochranu, ako aj k odňatiu jej možnosti konať pred súdom. 10) V konkrétnostiach, napr. uvádza, že súd sa dopustil viacerých omylov keď konštatoval, že ňou namietané lehoty na vydanie rozhodnutia boli dodržané, avšak v odôvodnení prezentované časové úseky tomu nenasvedčujú. Zároveň je potrebné uviesť, že na splnenie zákonnej lehoty, resp. na konanie bez zbytočných prieťahov a na konanie bez neodôvodnenej nečinnosti exekučného súdu je dôležité skúmať nie len samotný moment kedy exekučný súd rozhodol o poverení, ale aj moment, kedy poverenie doručil príslušnému exekútorovi (pri rešpektovaní primeranej lehoty na doručovanie). Aby súd mohol konštatovať, že v príslušnom exekučnom konaní sa nevyskytol nesprávny úradný postup, je potrebné zisťovať aj moment skutočného doručenia riadneho poverenia (rozhodnutia o žiadosti na vydanie poverenia). 11) Koncepcia spravodlivého súdneho konania zahŕňa aj právo na kontradiktórne konanie, v ktorom strany musia mať možnosť nielen predložiť dôkazy nevyhnutné na podporu úspešnosti svojej žaloby, ale zároveň sa oboznámiť so všetkými predloženými dôkazmi alebo stanoviskami a vyjadriť sa k nim s cieľom ovplyvniť súdne rozhodnutie (napr. rozsudky Nideröst-Hubert v. Švajčiarsko z 18.2.1997, ods.24 a Mantovanelli v. Francúzsko z 18.3.1997, ods.33). 12) Súd rozhodol bez toho, aby umožnil jej s cieľom ovplyvniť rozhodnutie všeobecného súdu vyjadriť sa k skutkovým a právnym otázkam veci. 13) Ako strana konania nebola oboznámená s obsahom dôkazov a prednesov, nemala možnosť sa k týmto dôkazom a prednesom vyjadriť a sama nemala možnosť navrhnuť dôkazy na podporu svojich protitvrdení. Podľa konštantnej judikatúry ECtHR nemôže vnútroštátny súd založiť svoje rozhodnutie na skutočnostiach, o ktorých strana vystupujúca v konaní nevedela. Nie je pritom dôležité ani to, či tieto skutočnosti boli predložené ako dôkazy druhou stranou konania. 14) Kontradiktórnosť súdneho procesu sa však neobmedzuje len na oprávnenie vyjadrovať sa k tvrdeniam protistrany, ale vzťahuje sa aj na rovnaké oprávnenie voči dôkazom, ktoré súd získal z vlastnej iniciatívy, pričom nie je ani dôležité to, či tieto skutočnosti boli známe iba jednej strane alebo žiadnej z nich. Táto zásada nie je obmedzená ani druhom súdneho procesu a zaručuje sa tak v tr. procese, ako aj občianskoprávnom procese a procese pred ÚS. (Krčmár a ostatní c. Česká republika, rozsudok z 3.3.2000 vo veci sťažnosti č.35376/97). Ku skutočnosti, že sa vo veci neuskutočnilo ústne pojednávanie. 1) Tvrdí, že v danej veci nebolo možné rozhodnúť bez nariadenia pojednávania. V situácii, kedy bolo potrebné vo veci vykonať dokazovanie navrhnutým dôkazom - listinami založenými v exekučnom spise a za stavu, kedy sa žalovaná vôbec nevyjadřila k podanej žalobe, mal súd jej umožniť uplatňovať svoje stanoviská k skutkovým, ale aj právnym otázkam, nastoleným samotným súdom v súvislosti s nesprávnym úradným postupom a výškou

spôsobenej škody a ak tak neurobil a vo veci s konečnou platnosťou meritórne rozhodol, porušil jej právo na kontradiktórny súdny proces. 2) V prípade, že vnútroštátny súd, ktorý na základe informácií o skutkových a právnych okolnostiach, ktorými disponuje alebo s ktorými sa oboznámil v dôsledku dokazovania vykonaného ex offa (upozornila, že súd vykonal dokazovanie, ktorého obsah a rozsah si bez uvedenia akéhokoľvek dôvodu určil sám), zistil, že „exituje“ okolnosť brániaca vydať pre ňu pozitívne rozhodnutie, musí vo všeobecnosti o tom informovať účastníkov konania v spore a umožniť im, aby sa k tomu kontradiktórne vyjadrili. 3) V súlade s judikatúrou ÚS SR účastník konania má právo na to, aby každý spor alebo iná právna vec sa pred vnútroštátnym súdom rozhodovala na základe správneho a adekvátneho právneho základu. 4) Koncepcia spravodlivého súdneho konania zahŕňa aj právo na kontradiktórne konanie, v ktorom strany musia mať možnosť nielen predložiť dôkazy nevyhnutné na podporu úspešnosti svojej žaloby, ale zároveň sa oboznámiť so všetkými predloženými dôkazmi alebo stanoviskami a vyjadriť sa k nim s cieľom ovplyvniť súdne rozhodnutie. (napr. rozsudky Nideröst-Hubert v. Švajčiarsko z 18.2.1997, ods.24 a Mantovanelli v. Francúzsko z 18.3.1997, ods.33). 5) Kontradiktórnosť súdneho procesu sa však neobmedzuje len na oprávnenie vyjadrovať sa k tvrdeniam protistrany, ale vzťahuje sa aj na rovnaké oprávnenie voči dôkazom, ktoré súd získal z vlastnej iniciatívy, pričom nie je ani dôležité to, či tieto skutočnosti boli známe iba jednej strane alebo žiadnej z nich. Táto zásada nie je obmedzená ani druhom súdneho procesu a zaručuje sa tak v tr. procese, ako aj občianskoprávnom procese a procese pred ÚS. (Krčmár a ostatní c. Česká republika, rozsudok z 3.3.2000 vo veci sťažnosti č.35376/97) 6) Dodala, že súd vykonal dokazovanie listinami, ktorých pôvod nie je z odôvodnenia rozhodnutia poznateľný a nie je zrejmé, či šlo o listiny založené v exekučnom spise. Za dôkaz však v danom konaní môžu slúžiť len listiny založené v exekučnom spise a to vzhľadom k faktu, že vec sa týka nesprávneho úradného postupu štátneho orgánu. K skutočnosti, že sa žalovaná vo veci nevyjadrila napriek vyzve súdu a doručenému žalobnému návrhu. 1) Ak žalovaná nereagovala na výzvu súdu, aby predložila písomné vyjadrenie k žalobnému návrhu v zmysle § 114 ods.3 O. s. p., mal súd rozhodnúť o žalobe rozsudkom pre zmeškanie podľa § 153b O. s. p. Skutkovým základom sa mal stať ňou tvrdený skutkový stav. 2) Namiesto toho, súd bez nariadenia pojednávania doplnil skutkový základ dokazovaním, ktorého obsah a rozsah si určil sám (navrhovala vykonať dokazovanie všetkými listinami, ktoré tvoria exekučný spis) a „na následne“ vo veci meritórne rozhodol ignorujúc § 153b O. s. p. K majetkovej škode. 1) Súd zamietol žalobu v časti náhrady skutočnej škody z dôvodu jej nedôvodnosti. Súd sa však v odôvodnení rozhodnutia zaoberá len škodou, ktorá mala súvisieť so správou pohľadávky počas nečinnosti súdu a opisuje ju ako škodu, ktorá vznikla v príčinnej súvislosti s konaním dlžníka (povinného). Súd však úplne ignoroval všetky jej tvrdenia o majetkovej škode, ktorá vznikla „s“ titulu na udržiavanie a správy informačného systému a „s“ titulu výdajov: na administratívne spracovanie textov urgencií; na publikačné výdaje spojené s vyhotovením urgencií; na poštovné a telekomunikačné výdaje (urgovanie a kontrola stavu konania na exekučnom súde); V tejto časti je rozhodnutie súdu nepreskúmateľné pre nedostatok dôvodov, je prejavom svojvôle súdu a je potrebné ho ako arbitrárne zrušiť. 2) Právo na spravodlivý proces spravidla vyžaduje, aby rozhodnutie súdu bolo odôvodnené. Odôvodnenie rozhodnutia je korelátom práva strany prednášať návrhy a argumenty, aby na ne dostala odpoveď. Je zároveň zárukou toho, že výkon spravodlivosti nie je arbitrárny, a predpokladom toho, aby strany mohli účinne uplatňovať právo na opravné prostriedky. Čl.6 Dohovoru teda zaväzuje súdy odôvodniť svoje rozhodnutia. 3) Povinnosť všeobecných súdov odôvodniť svoje rozhodnutie zdôrazňuje aj samotný ÚS vo svojej konštantnej judikatúre. Citovala, čo o. i. uviedol ÚS SR v Náleze III.ÚS 36/2010. 4) Z odôvodnenia rozsudku vôbec nie je zrejmé, akou úvahou súd dospel jednoznačne a nepochybne k presvedčeniu o tom, že majetková škoda nevnikla. Rovnako sa to však týka chýbajúcich dôvodov pri nemajetkovej ujme. 5) Súd by nemal byť vo svojej argumentácii obsiahnutej v odôvodnení nekoherentný, t.j. jeho rozhodnutie musí byť konzistentné a jeho argumenty musia podporiť príslušný záver. Súčasne musí dbať tiež na jeho celkovú presvedčivosť, teda, inými slovami, na to, aby premisy zvolené v rozhodnutí, rovnako ako závery, ku ktorým na základe týchto premís dospel, boli pre širšiu právnickú (ale aj laickú) verejnosť prijateľné, racionálne, ale v neposlednom rade aj spravodlivé a presvedčivé. V prípade, keď sú právne závery v extrémnom nesúlade s vykonanými skutkovými zisteniami alebo z nich v žiadnej možnej interpretácii súdneho rozhodnutia nevyplývajú, treba také rozhodnutie považovať za rozporné s čl.6 ods.1 Dohovoru (mutatis mutandis Nález ÚS SR I.ÚS 243/07 z 19.6.2008). 6) Navyše, súd napriek tomu, že skutkový dej a teda aj skutkový základ v tomto konaní je jedinečný, odôvodnil svoje negatívne rozhodnutie úplne rovnakými dôvodmi opísanými tými istými vetami ako v iných svojich rozhodnutiach, v ktorých vystupuje ona a žalovaná, avšak v ktorých bol rozdielny skutkový dej a teda aj skutkový základ. Pri dodržiavaní jej práva na odôvodnenie súdneho rozhodnutia nemožno ústavnoprávne akceptovať, že súd vytvára odôvodnenia rozsudkov formulárovým spôsobom. Úplne sa totižto stráca podstata tohto práva - poznať premisy zvolené v rozhodnutí, rovnako ako závery, ku ktorým

na základe týchto premís súd dospel v konkrétnom individuálnom a skutkovo ojedinelom prípade. 7) Nesúhlasí však ani s tvrdením, že náklady na správu pohľadávky počas nečinnosti súdu zapríčinil dlžník (povinný). V prípade, ak by došlo k rozhodnutiu súdu o návrhu v zákonnej lehote, náklady na správu by prešli na exekútora a boli by časom transformované do podoby trov exekúcie. Dlžník však nemôže byť zaťažený plnením náhrady nákladov tam, kde tieto vznikli z iného právneho titulu, než je výkon exekúcie pre nezaplatenie pohľadávky veriteľovi. Pravým právnym titulom je v danej veci nesprávny úradný postup exekučného súdu a za ten dlžník nemôže niesť zodpovednosť. Nemôže byť teda ani tým, kto by znášal náklady spojené so správou pohľadávky, ktoré vznikli vykonaním nesprávneho úradného postupu. 8) Pri špecifikácii majetkovej škody v žalobe výslovne uviedla, že vyčíslenie vychádza z účtovnej agendy, pričom z dôvodu ochrany osobných údajov, obchodného tajomstva a dôverných informácií nie je možné korešpondenčne predložiť účtovné doklady, resp., pracovné a obchodné zmluvy. 9) Hodlala v konaní pred súdom prostredníctvom vykonaného pojednávania predložiť dôkazy o výške majetkovej škody a to aj prostredníctvom ZP, ktorého vyhotovenie zabezpečila. Súd však dokazovanie neprípustne skrátil len na dôkazy vykonávané ex offa, ju nepoučil podľa § 120 ods.4 O. s. p. a neoznámil jej, že hodlá vyhlásiť rozhodnutie vo veci samej, aby tak mala priestor navrhnúť alebo predložiť ďalšie dôkazy. 10) Navyše množstvo dôkazov vzniklo po podaní žaloby (nové listiny, podania a skutočnosti súvisiace s prieťahmi v konaní a rozhodovaním mimo zákonnú lehotu), pretože aj po podaní žaloby škoda ďalej narastá. Tieto dôkazy ona nemohla predložiť spolu so žalobou a nemohla ich predložiť ani neskôr, pretože nebola súdom poučená a informovaná, ako to uvádza v texte. 11) K oboznámeniu sa so ZP č.1/2014 o výške vzniknutej škody. (Uvedená argumentácia nie je súčasťou odvolania proti rozsudku o žalobe označenej ako ISTINA RS). a) Predložila ako dôkaz o vzniku škody POHOTOVOST-i, s.r.o. ZP č.1/2014, ktorý vypracoval Znalecký ústav Ekonomickej univerzity v Bratislave. Uvedeným ZP je jednoznačne preukázané, že nesprávny úradný postup mal na ňu negatívny dopad a objektívne spôsobil zníženie jej majetku a to v posudku určenej výške. b) Ak súd vo svojom odôvodnení rozsudku konštatuje, že nepreukázala, že by jej postupom exekučného súdu vznikla akákoľvek škoda, pričom ďalej uvádza, že bližšie nešpecifikovala jednotlivé náklady vynaložené na správu a vedenie pohľadávky počas obdobia omeškania exekučného súdu, nakoľko určenie výšky majetkovej škody v žalobe nie je dôkazom o jej vzniku, potom súd nevykonal dostatočné dokazovanie oboznámením sa s predloženým ZP. Zo ZP totiž jednoznačne vyplýva, ktoré konkrétne náklady boli ňou vynaložené v súvislosti so správou a vedením pohľadávky. Súčasťou ZP sú prílohy, ktoré v príčinnej súvislosti s omeškaním exekučného súdu predstavujú podrobný prehľad o vynaložených mzdových nákladoch, nákladoch na tlač, nákladoch na úpravu informačného systému, nákladoch na poštovné a nákladoch na telekomunikačné služby. c) Nemožno sa napokon nevyjadriť ku skutočnosti, že predložila ZP až po roku a pol od podania žaloby na súde. V tejto súvislosti dáva do pozornosti samotný ZP, z ktorého vyplýva, že zadala jeho vypracovanie ešte 1.3.2013. Vypracovanie ZP je tak dôkladné a zároveň jeho vypracovanie bolo tak zložitú, a to aj s ohľadom na množstvo spracovaných podkladov, že jeho vypracovanie trvalo viac ako rok. Táto skutočnosť je objektívnou skutočnosťou, ktorú nevie ovplyvniť. Uvedená zložitosť veci predstavuje aj zreteľný doklad o tom, že určenie výšky škody a jej jednotlivých zložiek je zložitou odbornou otázkou, ktorú súd nemôže vyriešiť sám prostredníctvom vykonávaných dôkazov. Navyše vzhľadom na plynutie premlčacích dôb bola nútená svoje nároky uplatniť včas, a to aj v situácii, kedy vedela výšku škody určiť len odhadom, a nebol priestor na získanie ZP. d) V konaní tak boli preukázané všetky zákonné podmienky pre vznik nároku na náhradu škody, a to vznik škody, existencia nesprávneho úradného postupu a príčinná súvislosť medzi škodovou udalosťou a škodou. V tomto konaní tak bolo potrebné rozhodnúť v súlade so žalobným petitom, a to prinajmenšom navrhovaným medzitimným rozsudkom. K nemajetkovej ujme. 1) Súd vo svojom rozhodnutí vôbec nevysvetlil, prečo nekonštatoval, že došlo k porušeniu jej práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov zaručeného čl.48 ods.2 Ústavy SR, ako aj práv na „prejedanie“ veci v primeranej lehote zaručeného čl.6 ods.1 Dohovoru a práva na rozhodnutie v zák. stanovenom čase. ÚS rovnako tak stanovil, že má ako účastník konania aj právo na to, aby každý spor alebo iná právna vec sa pred vnútroštátnym súdom rozhodovala na základe správneho a adekvátneho právneho základu. 2) Predsa sám súd zistil, že o návrhu nebolo rozhodnuté v zák. stanovenom čase a pre túto nečinnosť a nesprávny úradný postup nenašiel žiaden objektívne udržateľné ospravedlňujúce dôvody! 3) Rozhodnutie súdu je vnútorne rozporné. Napriek tomu, že súd zistil porušenie práva, nekonštatoval ho a na tejto chybe postavil svoje rozhodnutie o nepriznaní jej nemajetkovej ujmy. Rozhodnutie založené na skutkovej a právnej chybe súdu nie je v právnom štáte udržateľné. 4) Súd v súvislosti s majetkovou ujmom analyzuje okolnosti, ktoré s vecou vôbec nesúvisia a tieto okolnosti vydáva za odôvodnenie svojho rozhodnutie. S takýmto odôvodnením však nemožno súhlasiť. Jej práva boli porušené prekročením „zákonnom“ stanovenej lehoty a tento fakt jednoznačne vyplýva z vykonaného dokazovania! Preto: a) Sú irelevantné úvahy súdu o tom, aké

spôsoby judikovania pohľadávky si zvolila, navyše, keď podľa práva sú súdne rozhodnutia všeobecných súdov rovnocenné s rozhodnutiami rozhodcovských súdov; b) Sú irelevantné úvahy súdu o podstate a rozsahu podnikateľského rizika, navyše, keď podnikateľské riziko nemožno pre existenciu čl.2 ods.2 Ústavy SR vzťahovať na možnosť vopred predpokladať porušovanie zák. štátnym orgánom; c) Sú irelevantné úvahy súdu o udržiavaní kontaktu exekútora, keď tento nemôže byť činný, kým nezíska poverenie na vykonanie exekúcie od súdu. 5) Práve všetky a akékoľvek problémy, ktoré boli vyvolané v jej právnej sfére „nerešpektovaní“ zákonnej lehoty zo strany exekučného súdu svedčia o potrebe nastoliť spravodlivosť poskytnutím finančnej satisfakcie za porušenie práva. Jasne a zrozumiteľne opisala, aké problémy nastali a vyplatenie spravodlivej satisfakcie oprela aj o podstatnú judikatúru ÚS spojenú s porušovaním v žalobe označených práv. K návrhu na prerušenie konania. 1) Ak bol súdu doručený v čase predchádzajúcim nariadenému súdному pojednávaniu jej návrh na prerušenie konania z dôvodu, že prebieha konanie o prejudiciálnej otázke, ktorou je rozhodnutie o porušení jej práva na zákonného sudcu a práva na nestranný súd na základe ústavnej sťažnosti podanej na ÚS SR, bol súd povinný pred samotným rozhodnutím vo veci samej o tomto návrhu osobitne rozhodnúť. 2) Na podporu uvedeného tvrdenia poukázala na judikatúru KS (mutatis mutandis Rozsudok KS v Žiline 9Co/174/2014 a citovala, čo v ňom na str.3 uvádza). S poukazom na uvedenú argumentáciu a vytknuté procesné chyby žiadala zrušiť rozsudok a vrátil vec súdu na opätovné prejednanie.

Odvolačný súd bez nariadenia pojednávania (§ 214 ods.2 O. s. p. - v ostatných prípadoch, t. j. neuvedených v § 214 ods.1, možno o odvolaní rozhodnúť aj bez nariadenia pojednávania) prejednal odvolanie v rozsahu vyplývajúcom z § 212 ods.1,3 O. s. p. a rozsudok potvrdil podľa § 219 ods.1,2 O. s. p., lebo je vecne správne správny, súd úplne zistil skutkový stav veci, správne ju právne posúdil, odôvodnenie rozsudku má podklad v zistení skutkového stavu a odvolací súd sa s odôvodnením v celom rozsahu stotožňuje, pretože dôvody rozsudku sú správne.

Ani jeden zo žalobkyňou uplatnených odvolacích dôvodov nie je daný.

K niektorým skutočnostiam tvrdným v odvolaní odvolací súd uvádza:

Odňatím možnosti konať pred súdom sa vo všeobecnosti rozumieť taký jeho procesný postup alebo aj rozhodnutie, ktorým znemožnil účastníkovi konania realizáciu tých konkrétnych procesných práv, ktoré mu O. s. p. priznáva a ktorý sa prejavil už v priebehu konania a nielen pri rozhodovaní.

Podľa § 101 ods.2 druhá veta O. s. p. ak sa riadne predvolaný účastník nedostaví na pojednávanie ani nepožiadal z dôležitého dôvodu o odročenie, môže súd vec prejednať v neprítomnosti takého účastníka; prihliadne pritom na obsah spisu a dosiaľ vykonané dôkazy.

Podľa § 115 ods.1 O. s. p. ak tento zákon neustanovuje inak, súd nariadi na prejednanie veci samej pojednávanie, na ktoré predvolá účastníkov a všetkých, ktorých prítomnosť je potrebná.

Podľa ods.2 cit. ust. predvolanie sa musí účastníkom doručiť tak, aby mali dostatok času na prípravu, spravidla najmenej päť dní pred dňom, keď sa má pojednávanie konať.

Súdna prax sa ustálila na výklade, že účastníkovi nebola postupom súdu odňatá možnosť konať pred súdom, ak nepožiadal z dôležitého dôvodu o odročenie, ani sa ho nezúčastnil, hoci o pojednávaní bol riadne a s dostatočným predstihom upovedomený.

Dôvod uvedený žalobkyňou v žiadosti o odročenie pojednávania nie je dôležitý, lebo jej muselo byť známe, že ÚS SR odmietol všetky jej sťažnosti, ktorými namietala porušenie svojich základných práv podľa Čl.46 ods.1 a Čl.48 ods.1 Ústavy SR a práva podľa čl.6 ods.1 Dohovoru uzneseniami KS v Košiciach (a aj iných KS), ktorým bolo rozhodnuté, že ňou namietaní sudcovia nie sú vylúčení z pojednávania a rozhodovania v ňou uvedených veciach (napr. uznesením I.ÚS293/2013-10 z 29.5.2013, I.ÚS311/2013-10 z 29.5.2013, III.351/2013-11 z 18.7.2013, IV.ÚS508/2013-8 z 15.8.2013 atď.), pre nedostatok svojej právomoci na preskúmanie podaných sťažností, a preto nemala žiaden dôvod predpokladať, že sa tak nestane aj v prípade jej sťažnosti proti uzneseniu 2NcC/42/2012-15 z 22.10.2012 (doručenom jej 19.11.2012) KS v Košiciach, ktorým sudca JUDr. Marián Tengely nebol vylúčená z pojednávania a rozhodovania tejto veci.

Vyjadrenie žalovanej z 28.1.2013 (č.l.107-118) k žalobe bolo zástupcovi žalobkyne doručené 22.3.2013, čoho dôkazom je doručka pri č.l.119, preto nedošlo k porušeniu jej práva na súdnu ochranu, ako aj k odňatiu jej možnosti konať pred súdom tým, že nemala sa možnosť vyjadriť k tvrdeniam žalovanej. Okrem toho stav, že nemala možnosť sa vyjadriť ani k dôkazom, ktoré súd vykonal a založil na nich svoje rozhodnutie si spôsobila sama tým, že sa bez dôležitého dôvodu neustanovila na pojednávanie, na ktorom bolo rozhodnuté.

Súd sa nedopustil viacerých omylov, lebo nekonštatoval, že žalobkyňou namietané lehoty na vydanie rozhodnutia boli dodržané vo všetkých prípadoch, pretože uvádza exekučné veci, v ktorých došlo k zamietnutiu žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie po zák. ustanovenej lehote 15 dní, avšak súčasne aj vysvetľuje dôvod, pre ktorý sa tak stalo.

Vo veci bolo rozhodnuté po nariadenom pojednávaní, dôkazom čoho je zápisnica o pojednávaní z 4.8.2014 (č.l.203-204), na ktorom sa však žalobkyňa - ako už bolo uvedené - bez dôležitého dôvodu nezúčastnila, preto jej právo na kontradiktórny súdny proces nebolo porušené.

Pôvod listín, ktorými súd vykonal dokazovanie je z odôvodnenia rozsudku jednoznačne a nad akúkoľvek pochybnosť poznateľný, lebo je výslovne uvedené, že šlo o listiny založené v exekučnom spise.

Súd v rozsudku dáva jasné a zrozumiteľné stanovisko aj k ostatným námietkam žalobkyne uvedeným v odvolaní.

Napadnutý rozsudok nie je nepreskúmateľný, lebo právne závery, ku ktorým súd dospel nie sú v extrémnom nesúlade s vykonanými skutkovými zisteniami.

Podľa § 224 ods.1 O. s. p. ustanovenia o trovách konania pred súdom prvého stupňa platia i pre odvolacie konanie.

Podľa § 142 ods.1 O. s. p. účastníkovi, ktorý mal vo veci plný úspech, súd prizná náhradu trov potrebných na účelné uplatňovanie alebo bránenie práva proti účastníkovi, ktorý vo veci úspech nemal.

Podľa § 151 ods.1 prvá veta O. s. p. o povinnosti nahradiť trovy konania rozhoduje súd na návrh spravidla v rozhodnutí, ktorým sa konanie končí.

Žalobkyňa nemala v odvolacom konaní úspech, preto nemá právo na náhradu jej trov a žalovaná žiadne trovy neuplatnila.

Výsledok hlasovania - pomer hlasov: 3 hlasy za (§ 3 ods.9 tretia veta zák.č.757/04 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov).

Poučenie:

Proti rozsudku odvolacieho súdu odvolanie nie je prípustné.